

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/35/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317207785
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8317207785.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a JUDr. Anny Kovaľovej, v právnej veci žalobkyne J. Š., M.. XX.XX.XXXX, Q. F. F. Č.. XXX, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, na ulici Sovietskych hrdinov č. 163/66, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, na ulici Teplickej č. 7434/147, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 408,08.- €, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, zo dňa 24.11.2017, č. k. 7Csp/142/2017-32 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyni sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 408,08.- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 408,08.- €, od 03.08.2017 do zaplataenia. Žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.
2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 09.06.2004 uzatvorená zmluva o úvere majúca charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na jej základe bol žalobkyni poskytnutý revolvingový úver s úverovým rámcom 995,82.- €, pričom žalobkyňa sa zaviazala úver splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške po 39,83.- €. Celkom formou úveru vyčerpala finančné prostriedky vo výške 4 050,51.- € a v prospech žalobcu už uhradila sumu 5 458,59.- €. Tieto skutočnosti neboli v konaní spornými.
3. Uzatvorená úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere aj v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľský úver a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.
4. Zmluva neobsahuje žiadne dojednanie medzi zmluvnými stranami o výške úrokov a iných poplatkov ako podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný si voči žalobkyni tieto nároky uplatňoval iba v zmysle jeho sadzobníka poplatkov, ktorý bol súčasťou metodického príručky, čo je v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Podľa ust. § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od spotrebiteľa požadovať úroky a poplatky, ktoré nie sú uvedené v úverovej zmluve. Nakoľko táto podstatná náležitosť nebola medzi stranami sporu zmluvne dojednaná, žalovanému nevznikol nárok na uplatňovanie úrokov a iných poplatkov voči žalobkyni. Žalobkyňa tak v zmysle uzatvorenej úverovej zmluvy bola povinná žalovanému vrátiť len finančné prostriedky, ktoré prostredníctvom platobnej karty YES vyčerpala.
5. Pokiaľ ide o obranu žalovaného založenú na tom, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemusia byť nutne uvedené na jednom dokumente za predpokladu, pokiaľ sú tieto náležitosti vyhotovené

pisomne v inom dokumente alebo zachytené na inom trvalom nosiči a úverová zmluva obsahuje presný a jednoznačný odkaz na tieto písomnosti alebo iné trvalé nosiče a jeho odkaz na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15, v tomto smere sa uviedlo, že Súdny dvor v uvedenom rozsudku zo dňa 09.11.2016 uviedol, že zmluva o úvere, resp. jej náležitosti nemusia byť obsiahnuté na jednom dokumente, avšak vzhľadom na platnú právnu úpravu, dokumenty, v ktorých sú obsiahnuté náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia mať písomnú formu, ktorá pre svoju platnosť vyžaduje podpis účastníka zmluvného vzťahu. Súdny dvor v uvedenom rozsudku uviedol, že čl. 10 ods. 1 a ods. 2 smernice 2008/48 v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice má zmluva zrozumiteľne a stručne uviesť dĺžku trvania tejto zmluvy. Zmluva podpísaná stranami sporu takýto údaj neobsahuje. Jeho uvedenie v nepodpísaných úverových podmienkach je pre nesplnenie podmienok ust. § 40 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka neplatné.

6. Vo veci nebolo preukázané aby zmluvné podmienky žalovaného, jeho sadzobník, boli akceptované zo strany žalobkyne a že by boli opatrené jej podpisom. Nakoľko v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ má nárok na úroky a poplatky iba v prípade ak boli uvedené v úverovej zmluve, t.j. boli dojednané medzi zmluvnými stranami a strany sporu prejavili vôľu byť takýmito zmluvnými dojednaniami viazané tým, že zmluvu s danými dojednaniami podpísali, obrana žalovaného v tomto smere sa vyhodnotila ako neopodstatnená.

7. Žalobkyni tak vznikla povinnosť vrátiť žalovanému iba finančné prostriedky, ktoré jej boli reálne poskytnuté, teda sumu 4 050,51.- €. Žalobkyňa však v prospech žalovaného uhradila čiastku 5 458,59.- €, teda sumu 1 408,08.- € uhradila bez právneho dôvodu, a táto suma predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobkyne.

8. O plnenie bez právneho dôvodu ide vtedy, ak sa niekomu poskytlo plnenie bez právneho dôvodu. Spravidla ide o situáciu, keď právny dôvod na plnenie od začiatku vôbec neexistoval. Na vrátenie poskytnutého plnenia ako plnenia bez právneho dôvodu je nárok iba vtedy, ak ten kto plnil nemal vedomosť o tom, že nie je povinný plniť, alebo že ten, komu plní, nie je oprávnený plnenie prijať. K plneniu bez právneho dôvodu dochádza tým, že jeden z účastníkov dostal majetkové hodnoty plnením, na ktoré v dobe jeho poskytnutia neexistoval žiadnym právom stanovený dôvod.

9. Žalovaný namietal premlčanie uplatneného nároku žalobkyne, a to z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby. S touto námietkou bolo potrebné sa vysporiadať.

10. Podľa ust. § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

11. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna 2 ročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor obohatil a objektívna 3 ročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. 10 ročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V danom prípade objektívna premlčacia doba je 10 ročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného sa považovalo za úmyselné.

12. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt dlhodobo poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto ak žalovaný obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch tým, že požadoval od spotrebiteľov aj zaplatenie úrokov a poplatkov, ktoré neboli medzi zmluvnými stranami dojednané v úverovej zmluve, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V tejto súvislosti sa poukázalo na obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Žiline.

13. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto začala plynúť dňom 16.09.2015, t.j. dňom doručenia žaloby žalobkyni vo veci vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 18C/356/2015. V tomto konaní žalobkyňa namietala absenciu zmluvnej dohody o úrokoch a poplatkoch medzi zmluvnými stranami a vtedy sa žalobkyňa dozvedela, že na strane žalovaného, na jej úkor, došlo k bezdôvodnému obohateniu tým, že plnila z úverovej zmluvy i nároky, na ktoré v zmysle zákona žalovanému nárok nevznikol. Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia následne podala dňa 19.07.2017, teda počas uplynutia subjektívnej premlčacej doby.

14. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že táto premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po prijatí posledného plnenia zo strany žalobkyne, ktorým plnila nad rámec istiny, a to na úroky a poplatky. Žalobkyňa v tom čase plnila žalovanému v dobrej viere, že mu hradí nároky, ktoré si žalovaný nárokoval v zmysle zmluvných dojednaní, ktoré už v tom čase mali byť dojednané v súlade s platnou právnou úpravou. Žalobkyňa však žalovanému uhradila aj úroky a poplatky, na ktoré žalobcovi nárok nevznikol. Neznalosť žalobkyne ako spotrebiteľa v čase plnenia, že plnila to, čo nemala, nemôže byť posudzovaná v jej neprospech. Aj zákonná formulácia plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia je koncipovaná tak, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť až odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Pri samotných úhradách spotrebiteľ plní titulom uzatvorenej zmluvy a vzhľadom na obvyklé právne vedomie vôbec si nie je vedomý toho, že prijatím jeho platieb dochádza na strane dodávateľa k vzniku bezdôvodného obohatenia. Samozrejme nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže byť uplatňovaný v neurčitom časovom intervale a práve danému účelu zodpovedá zákonná úprava stanovujúca objektívnu premlčaciu dobu. Vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného sa preto považovala za nedôvodnú.

15. S prihliadnutím na uvedené, súd prvej inštancie žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 408,08.- € vyhovel.

16. Výrok o trovách odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

17. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Alternatívne požadoval rozhodnutie zmeniť tak, aby žaloba žalobkyne bola zamietnutá. Ako dôvod uviedol, že prvoinštančný súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného, a preto žalovaný považuje napadnutý rozsudok za predčasný a taktiež za nedostatočne a neúplne odôvodnený, a preto nespĺňajúci kritéria podľa ust. § 220 ods. 2 CSP. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ust. § 220 ods. 2 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie, sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa účastníkovi odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovať úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, patria úroky. Je preto neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobkyňi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobkyne úroky. Aký by malo zmysel aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám a nie žalobkyňa. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale je nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobkyňa žiadne dôkazy preukazujúce úmyselné konanie žalovaného za účelom získania bezdôvodného obohatenia neoznačila. Úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne nemožno vyvodiť len z tej skutočnosti, že žalovaný neuviedol do úverovej zmluvy náležitosti, ktoré podľa zákona v nej mali byť. Ak nie sú splnené podmienky na 10 ročnú premlčaciu dobu, platí 3 ročná objektívna premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba plynie odo dňa, keď došlo k reálnemu získaniu bezdôvodného obohatenia z čoho vyplýva, že objektívna doba začne vždy plynúť skôr a je rozpoznateľná na základe skutkových okolností. Zároveň je dôležité podotknúť, že subjektívna premlčacia doba musí plynúť v rámci objektívnej doby, ktorú nemôže prekročiť. Nie je možné domáhať sa svojho nároku po márnom uplynutí objektívnej doby a odvolávať sa na neuplynulú 2 ročnú subjektívnu dobu. Pri úverovej zmluve žalobkyňa uhradzovala splátky od 23.08.2004 do 25.09.2014. Pri posúdení premlčania nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaný vychádzal zo žaloby, ktorá bola doručená súdu dňa 19.07.2017. Aplikujúc 3 ročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy, ktorý si uplatňuje pred lehotou 19.07.2014 je premlčaný.

18. Žalobkyňa navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

19. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

20. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

21. V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, medzi stranami sporu bola dňa 09.06.2004 uzatvorená štandardná formulárová zmluva o spotrebiteľskom úvere v súlade s ustanoveniami v tom čase účinného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V zmluve úrok a poplatky uvedené nie sú. Absencia týchto náležitostí má pritom významné právne dôsledky vyplývajúce z ust. § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

22. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmluvy platila pri spotrebiteľských úveroch úprava zakazujúca veriteľovi od spotrebiteľa požadovať úrok alebo poplatky v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedené. Tento zákonný zákaz zo strany žalovaného dodržaný nebol. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za inkasovanie úrokov a poplatkov, na ktoré mu zákonný nárok nevznikol, nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom inkasuje úrok a poplatky, ktoré v súlade s v tom čase účinnou právnou úpravou požadovať nemohol, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť preberaním úroku a poplatkov neuvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Pri posudzovaní uplatneného nároku sa tak správne vychádzalo z 10 ročnej objektívnej premlčacej doby upravenej v ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

23. V prejednávanej veci dochádzalo k bezdôvodnému obohacovaniu žalovaného každou sumou zaplatenou nad výšku poskytnutej istiny. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného vo veci 1Cdo/67/2011 oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia, a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

24. V súvislosti s posudzovaním behu 2 ročnej subjektívnej premlčacej doby upravenej v ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa vstupovala do zmluvného vzťahu so žalovaným ako so subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov v dobrej viere, že žalovaným predložená a vopred pripravená zmluva bude obsahovať všetky náležitosti vyžadované v tom čase účinným zákonom č. 258/2001 Z.z., a že žalovaný od nej nebude požadovať plnenia, na ktoré mu zákonný nárok nevznikol. V čase úhrady poslednej splátky žalobkyňa ako priemerný spotrebiteľ nemohla ani len predpokladať, že žalovanému uhrádzala aj peňažné plnenia, na ktoré mu zákonný nárok nevznikol.

25. O vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa žalobkyňa dozvedela až v súvislosti s iným prebiehajúcim konaním vedeným na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 18C/356/2015, v ktorom sa v postavení žalovanej bránila uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 959,65.- € z titulu zmluvy uzatvorenej so žalovaným dňa 09.06.2004. Žalobu vo veci 18C/356/2015 Okresného súdu Humenné žalobkyňa prevzala dňa 16.09.2015 a žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 408,08.- € podala na Okresnom súde Humenné dňa 19.07.2017, teda v 2 ročnej subjektívnej premlčacej dobe.

26. V prípade neuvedenia úroku a poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere povinnosťou žalobkyne bolo vrátiť žalovanému len ním reálne poskytnutú čiastku, ktorá predstavuje sumu 4 050,51.- €. Žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 5 458,59.- € a rozdiel vo výške 1 408,08.- € je bezdôvodným obohatením získaným žalovaným plnením bez právneho dôvodu. Toto bezdôvodné obohatenie sa musí vydať v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

27. S prihliadnutím na uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

28. Zároveň úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

29. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).